

עפ"א 33541/02-21 - עומר חג'אי נגדי ועדה מקומית לתכנון ובניה
שפלת הגליל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

עפ"א 21-02-33541 חג'אי נ' ועדה מקומית לתכנון ובניה שפלת הגליל

בפני כבוד השופטת תמר נאות פרי

המערער עומר חג'אי

עו"י ב"כ עוה"ד שלומי בלומנפולד

נגד

המשיבת

ועדה מקומית לתכנון ובניה שפלת הגליל

עו"י ב"כ עוה"ד רן עמיאל

פסק דין

ערעור על החלטת בית המשפט השלום בעכו (כב' השופטת שושנה פינסוד-כהן) במסגרת תז"ב 16038-05-14 מיום 3.2.2021 בה נדחתה בקשה המערער לקבלת פיצוי בשל הוצאות משפטו לאחר שזכה מהאישום שיוחס לו.

רקע כללי -

1. המערער, הנאשם קמא (להלן: "המערער"), זוכה בהכרעת דין מונומקט מהאישום קמא שם יוחסה לו עבירה של ביצוע עבודות בניה ושימוש הטעונים היותר, ללא יותר - לפי סעיף 204(א) לחוק התכנון ובניה, התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק התכנון והבנייה").
2. על פי עבודות כתוב האישום קמא, ביום 9.5.2012 ביצע המערער עבודות בניה ושימוש במרקען (גוש 18566 חלקה 163) אשר יעודן חקלאי (להלן: "המרקען"), הכוללות הקמת מבנה בשטח של כ-137 מ"ר. בכתב האישום קמא נתען כי זיקתו של המערער למקרקעין נובעת מכך שהוא זכאי להירושם כבעליים של הזכיות במקרקעין הנ"ל, הוא משתמש בפועל במקרקעין, הוא האחראי לביצוע עבודות הבניה והשימוש והוא מי שmotlatת עליו החובה על פי דין לקבל היתר בניה לאותן עבודות.
3. בהכרעת הדין נקבע כי למעשה היו שתי מחלוקת שדורשות הכרעה - האחת: האם המשיבה (הנאשמה שם,להלן: "המשיבה") הוכיחה את זהות הנכס שלגביו בוצעה העבירה הנטענת; והשנייה: האם המשיבה הוכיחה את זיקתו של המערער למקרקעין.
4. לגבי השאלה הראשונה - נקבע כי לאחר ניתוח עדותו של מר ראיף סעודה (להלן: "המפקח") והמצגים מטעמו, הוכח זההו הנכס (סעיף 20 להכרעת הדין קמא).

5. לגבי השאלה השנייה - נקבע כי לא הוכחה זיקתו של המערער למקרקעין, ולכן יש לזקוטו. בית המשפט קמא מסביר כי הראייה היחידה שהציג המשיבה לגבי זיקתו של המערער למקרקעין או לבנייה הינה גילוין גביית העדות של המערער אשר נרשם על ידי המפקח ואשר סומן כמוצג ת/6 (להלן: "העדות"). עדות מוסר המערער כי הוא בעל הזכיות במקרקעין, מפרט ממי הוא רכש את הזכיות, מסביר כי הוא בעל המבנה, מסביר כי הוא ביצע את הבניה ואף מסביר כי הוא החל בבנייה כשבועיים לפני מועד גביית העדות, בשל "מצוקת דיר". מطبع הדברים - לשיטת המשיבה יש עדות מסוימת הוודה - הן לגבי הזיקה למקרקעין והן לגבי ביצוע העבודות, ולכן - חשיבות העדות כראיה מבחינת המשיבה. דא עקא, שהתרברר בסוף חקירתו של המפקח בבית המשפט קמא כי העדות נגבתה מבלתי

שהמערער הזהר כדי ומבל' שנמסרה לו זכותו להיעוץ עם עורך דין טרם גביהת העדות, כאן יובהר כי בטופס של 6/6 מופיע רישום מודפס "МОВІДЕНСЬ" לגבי כך שהנחקר הזהר כי אינו חייב לומר דבר וכי ככל שיבחר למסור גרסה הדבר עלול לשמש ראייה נגדן, אך המפקח העיד באופן חד משמעי כי הוא **לא** הזהיר את המערער (עמ' 13 לפרטוקול קמא, שורות 9 ו-12).

6. אשר על כן, בית המשפט קמא קבוע כי נפלו פגמים באופן גביהת העדות, יש לבחון האם ניתן לקבל את העדות כראיה לגבי תוכנה למרות הפגמים. בשלב זה, בית המשפט מתייחס לשתי טענות של המשיבה בהקשר זה ודוחה את שתיהן. הטענה הראשונה של המשיבה הייתה כי למרות הפגמים, בעדות היה "פרט מוכמן" אשר יש בו כדי לבסס את אמיתיות התוכן של העדות ואשר יכול להגיד "דבר מה נוסף". בית המשפט קמא דחה טענה זו וקבע כי לא הוכחה אמיתיתו של אותו "פרט מוכמן" וכן הוא אינו יכול לשמש "דבר מה נוסף". הטענה השנייה של המשיבה הייתה כי שטייקתו של המערער ובחירהו שלא להעיד משמשת אף היא חיזוק לראיית המשיבה, בבחינת "דבר מה נוסף", אך גם טענה זו נדחתה ונקבע כי על מנת ששטייקת המערער תהווה "דבר מה נוסף" לחיזוק הודהה, על ההודהה עצמה להיות מפורטת מבחינת טيبة, כגון הפניימי וסימני האמת העולים ממנה, אך לא כך הם פנוי הדברים במקרה זה.

7. לפיכך ובמה שרש - הורה בית המשפט קמא על זיכוי המערער.

הבקשה קמא -

8. לאחר האמור, הגיע המערער בקשה לפסיקת הוצאות לטובתו (להלן: "**הבקשה**"), מכוח סעיף 80(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), וביקש כי יפסיק לטובתו הוצאות משפט בסך 10,000 ₪. המשיבה הגישה תשובה בכתב, המערער הגיע השלמה לטיעון מטעמו ואף התקיים דין לגבי הבקשה.

9. ב"כ המערער טען כי כל הטעמים העומדים בסיס הכרעת הדין המזוכה היו ידועים למשיבה, או שהיו צריכים להיות ידועים לה, עוד קודם שהוגש כתב האישום, וכן - היה עליה לדעת כי העדות 6/6 לא תוכל להוות בסיס להרשותה, וכן הראו היה שלא הגיע את כתב האישום, ולמצער - שלא להמשיך בניהול התקיק. המשיבה התנגדה לבקשתו, ובמסגרת פירוט טיעוניה, אף קיימת הפניה לעמדת הפסיקה בנוגע לازהרת נחקרים על ידי מפקחים בנסיבות דומות.

ההחלטה קמא -

10. בהחלטה נשוא ערעור זה - בית המשפט קמא דחה את הבקשה.

11. נקבע כי על פי סעיף 80(א) לחוק העונשין, קיימות שתי חלופות לפסיקת הוצאות לטובת נאש שזוכה: האחת - אם "ראה בית המשפט שלא היה יסוד לאשמה ..."; והשנייה: אם קיימות "נסיבות מצדיקות זאת...".

12. לגבי החלופה הראשונה - בית המשפט קמא מפנה לפסיקה ולאחר שהשאלה הרלוונטיית הינה האם ברור היה מראש שומר הראות שבידי המשיבה בתיק הנוכחי לא יספיק להשגת הרשותה בפלילים, וזאת ללא תלות בשאלת התרשםות בית המשפט מן העדים או הערכת הראות. מסקנתנו היא כי במקרה הנוכחי, הכרעת הדין נסמכת על העובדה כי המערער לא הזהר בטרם חוקירתו, אך עובדה זו **לא** הייתה ידועה למשיבה טרם חוקירתו הגדית של המפקח. מודגש כי טופס העדות 6/6 נছזה ככליל אזהרה, ורק בחקירה הנגדית אישר המפקח לסגור כי על אף הרשות בטופס, בפועל לא היו מקרים את האזהרה לחשוד. לכן, נקבע כי לא ניתן לומר שלא היה מקום מלכתחילה להגשת כתב האישום - ולא הוכחה החלופה הראשונה.

13. לגבי החלופה השנייה - נקבע כי לא הוכחו נסיבות אחרות מצדיקות פיצוי.

הערעור הנוכחי -

14. בהודעת הערעור ובמהלך הדיון בפני, טען ב"כ המערער כי יש להתערב בהחלטה ולהורות על הפיזוי כפי שהتبকש. ב"כ המשיבה מבקש לדחות את הערעור. על מנת שלא להאריך יתר על המידה, לא אפרט את טעוני הצדדים המופיעים בפרוטוקול הדיון, במסמכים שהוגשו ובסמכים שהוגשו לתק קמא ואשר אליהם הפנו הצדדים.

דין והכרעה -

15. לאחר ששלמתי את טענות הצדדים - מצאתי לדחות את הערעור.
16. באשר להסדר שבסעיף 80(א) לחוק העונשין באופן כללי - אפנה לע"פ 5851/19 **מדינת ישראל נ' אברג'ל** (02.02.2020) (להלן: "ענין אברג'ל"), כאמור:

"נקודת המוצא של סעיף 80 לחוק היא כי עצם הזכות בדיון אינה מקנה לנאים זכות לפיזויים, ועל מנת שזו תקום נדרש קיימה של אחת משתי עילות חלופיות: כי "לא היה יסוד להאשמה" או כי נמצאו "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". בהתקיים אחת משתי העילות האמורות יהיה בית המשפט רשאי, אך לא חייב, להורות על פסיקת פיצוי לזכות המבקש (ע"פ 11024/11 **מנצור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(1) 436, 443 (2003); ע"פ 5923/07 **שתיינוי נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (09.4.2009); ....).

בפסקתו של בית משפט זה נקבע לא אחת כי פסיקת פיצוי לפי סעיף 80 לחוק העונשין הוא בגדר חריג, ופיצוי זה שמור לנסיבות מיוחדות, שכן "הדין בבירור לא בחר בגישה לפיה זכוי מוביל בהכרח לקבל פיצוי" (ע"פ 4818/18 **הריסון נ' מדינת ישראל**, פסקה 4 (5.8.2019); ראו גם: ע"פ 5097/10 **בוגנים נ' מדינת ישראל**, פסקה 2 לפסק דין של השופט י' עמית (15.1.2013); ע"פ 1325/19 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 5 (19.1.2020)).

- וראו אף את ע"פ 853/19 **מור נ' מדינת ישראל**, פסקאה 3 ואילך (07.11.2019) שם קיימת סקירה אודות הליר חקיקתו של סעיף 80(א) לחוק העונשין וההתפתחויות בפסקה לגבי יישומו.
17. בראוי ההלכה מעלה, אນמק את עמדתי לגבי דחיתת הערעור.

החלופה הראשונה -

18. אין להתערב בקביעה קמא לפיה לא התקיימו נסיבות החלופה הראשונה.
על פניו, לפי טופס העדות ת/6, הנחקר (המערער) הזהר כחוק לפני גביה העדות, ולכאורה העדות כוללת הודהה שיש בה כדי לבסס הרשעה. لكن, העדות של המפקח לפיה בפועל הוא לא הזהר את המערער ולא הקרא לו את אותו חלק שבטופס שם מופיעה האזהרה, הייתה מפתיעה ולא ניתן היה לצפותה. משכך, וטרם נשמעה העדות - הגורם המוסכם מטעם המשיבה, אשרבחן את המסמכים והחליטו על הגשת כתב האישום, עשה כן על יסוד תשתיית סבירה בהחלטת.

apanha canan leu"p 16/16 7235 **כהן נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (11.02.2018), כאמור:

"במקרים מסוימים עלול שיקול הדעת הראשוני של התביעה להתרבר בדיudit, לאחר שלב הבירור המשפטי, כshawi. במקרים אחרים עלולות לחול התפתחויות ראייתיות בשלב המשפט המשנות את התמונה הראיתית מכפי שהיא ידועה בטרם פתיחת ההליך. ישנים גם מקרים שבהם עשוי בית המשפט להביע על חומר הראיות בדרך שונה מזו של התביעה. בכל המקרים האמורים לא יהיה בזיכוי הנאשם כשלעצמיו כדי להציג על כך שהההחלטה להעמידו לדין מלכתחילה הייתה בלתי סבירה, בהינתן שבטרם קבלת ההחלטה נשקלו שיקולים עניינים ונערך בדיקה קפנית, מקיפה ומڪצעית של חומר הראיות (ע"פ 5205/04 **גואטה נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 (3.7.2007); ע"פ 6137/05 **שלומוב נ' מדינת ישראל**, פסקאות 10-11 (8.1.2007))."

19. טעון הסניגור כי אין ניתן היה לצפות את הדברים שמסר המפקח מעל דוכן העדים, שכן המפקח לא רק העיד שהוא כדין את המערער הספציפי לגביות העדויות הספציפית, אלא העיד כי "האמת לגבי האזהרה - לא היונו מזהירים" (עמ' 13 לפורתוקול, שורה 9). טענת הסניגור הינה כי המדבר בשיטה, כי **תמיד** "לא מזהירים", ולכן - היה על המשיבה לדעת כי המדבר בפגם שוחר על עצמו בכל המקרים, ומשכך - הייתה המשיבה יכולה לדעת שהמערער לא הזירר וכי לא ניתן משקל לעדות שלו עוד לפני הגשת כתב האישום.

20. אינני סבורה כי כך הם פניו הדברים. אמנם, המפקח אמר את מה שאמר כמצוטט מעלה, אך מעבר לאומרה זו אין ראיות לגבי "שיטתה", לגבי ההתנהלות של שאר המפקחים, לגבי השאלה מי ידע על ההתנהלות - ככל שacky מדבר בתופעה שאינה חד פעמית, ולכן - לא ניתן לומר שرك בשל אותה אמרה המשקנה היא שהמשיבה הייתה צריכה לצפות שבמהלך החקירה הנגדית של המפקח הוא אישר שהוא לא הזירר בפועל את המערער, למורות שלפי המסמכר ת/6 הוא כן הזירר אותו. בכל מקרה, בוודאי שלא הוכח כי לא היה יסוד לאשמה מלכתחילה, והנטל להוכחת האמור הינו על שכמו של המערער.

21. טענה נוספת של הסניגור הינה כי אף אם הגשת כתב האישום הייתה סבירה, אזו שהיה על המשיבה לבקש לחזור בה מהאישום מיד לאחר שנשמעה העדות של המפקח בבית המשפט. כמובן, שמיד לאחר שהתברר כי הוא לא הזירר את המערער כדין, הייתה צריכה המשיבה לבקש לעצור את הדיון ולבטל את כתב האישום - שכן בנסיבות זמן זו, היה עליה להבין כי אפסו הסיכויים להרשותה. אף טענה זו אין לקבל כבסיס לפסיקת פיצוי לטובת המערער.

22. ואבהיר. למעשה התקיים דיון הוכחות אחד בבית המשפט כאמור ובמהלכו נחקק רק המפקח מטעם המשיבה. המערער לא הגיע לדין בכלל ובא כוחו מסר מטעמו כי הוא בוחר שלא להעיד, וזה נשמעו סיכומים בעל פה מטעם שני הצדדים והתיק נקבע להשמעת הכרעת הדיון בהמשך. במהלך הסיכומים, בא כוחה של המשיבה היה מודיע למשמעות של העדות של המפקח ולאחר שהתברר כי היה פגם בכל הנוגע לאופן גביות העדות, אך העלה כמה טיעונים אשר לשיטתו מבססים את הרשותה למורות אותו הפגם. אמנם, בית המשפט קמא לא קיבל את הטענות, כפי שפורט מעלה, והוא/herה על זיכוי המערער, ואנמנם לא הוגש ערעור על הכרעת הדיון - אך השאלה עתה אינה בנוגע לזכויו אלא לגבי השאלה - האם המשיבה הייתה צריכה לבקש לעצור את הדיון לאחר המפקח, לשקל את עדמתה, ולהודיע על כך שהיא חזרה בה מהאישום. כמובן, האמם ברור היה שמצוב הדברים לאחר העדות של המפקח יbia לזכוי המשיבר, שאז היה על המשיבה לפעול בהתאם, שמא החלטה להפסיק בהליך ולטען את שטענה המשיבה בסיכומים, היה מהלך סביר מבחינת המשיבה. לשיטתי, ולמורות הזכוי אשר אין עליו עוררין - לא ניתן לומר כי ההחלטה להפסיק את ההליך הייתה בלתי סבירה.

23. שונם תיקים בהם במהלך הראיות ושמיעת העדים מתגלים בKİיעים במאגר הראייתי של המאשימה, אך אין לומר באופן גורף כי בכל מקרה שכזה - עצם ההחלטה שלא לחזור מכתב האישום בלתי סבירה וכי ככל אימת שהחוצה הסופית היא זיכוי - מתחייב פיצוי מכוח סעיף 80(א) לחוק העונשין. בנסיבות של המקרה הנוכחי, ההחלטה להפסיק לשלב הסיכומים, למורות העדות של המפקח - הייתה מהלך אפשרי, שלא פגע פגעה ועדפת במערער, וההחלטה זו אינה מקימה את הזכאות לפיצוי מבוקש.

24. טענה נוספת של הסניגור הינה טענה אותה הוא מגדר כ"טענה עקרונית" ולשיטתו - בכל תיק שבו הנאשם בוחר שלא להעיד ולמורות זאת מזכה - מן הראוי להורות על פיצוי מכוח סעיף 80(א) לחוק העונשין. שכן, הסניגור גורס כי אם למורות שתקת הנאשם (אשר יכולה בנסיבות מסוימות לחזק את ראיות המאשימה) התוצאה היא זיכוי - המשמעות הינה שלמלכתחילה לא היה "מה חזק", כמובן, שמדובר ניתן היה לדעת שאין למאשימה בסיס ראוי להרשותה.

25. טענה זו יש לדוחות מכל וכל. הבקשה לקבוע קביעה גורפת לפיה בכל מקרה בו נאשם לא מעיד והכרעת הדין הינה זיכוי - מתגברים יסודות סעיף 80(א) לחוק העונשין, הינה בקשה משוללת כל בסיס, וזאת מעבר לעובדה כי בעת שkeitת בקשות כגן דא יש חשיבות עליונה למכלול הנ吐נים הספציפיים של כל מקרה ומרקם.

באשר לחלופה השנייה -

26. טווען הסנגור כי אף אם לא מתקיימת החלופה הראשונה, אז שמתיקיימת החלופה השנייה, והוא אף מלין על כך שבית המשפט קמא לא פירט בהחלטה קמא את עמדתו לגבי החלופה השנייה ורק קבוע באופן כללי כי "אני מוצאת כי הוכחו נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי".

27. אף כאן, אין לקבל את הטיעון.

28. את הנسبות האחרות, המיויחדות, המצדיקות פיצוי - המערער היה צריך להוכיח, אך הוא לא עשה כן ולא הצבע על נסיבות אשר בעtin יש לפסק פיצוי לטובתו.

29. נתחיל בכך שבבקשה כפי שהוגשה לבית המשפט קמא - המערער מונה "נסיבה אחרת" בודדת המצדיקה פיצוי, ככלומר - שנותן לגבי "נסיבה" אחת ייחידה. טעنته הינה כי הוא בקש מהמשיבה לפרט מהן הזריקות הנטענות שלו למקראין או לבניה כבר בתחלת ההליך, והמשיבה השיבה כי היא טעונה למגוון זיקות כפי שמספרת בכתב האישום (סעיף 2 לבקשתה). האמור אינו "נסיבה אחרת" כלל בכלל, ובוודאי שלא נסיבה המצדיקות פיצוי. אמנם, המערער בקש לדעת לפני ואחרי מסירת תשובתו לכתב האישום, מהן הזריקות המיחסות לו; ואכן, המשיבה סקרה כי תוכל להוכיח כמה וכמה זיקות חלופיות (על בסיס העדות ת/6, אשר שם אכן יש הודהה מטעם המערער לגבי כמה זיקות אפשריות); ואכן - העדות ת/6 לא קיבלה כל משקל בהכרעת הדין נוכח הפגמים באופן גבית העדות - כך שלא הוכחה אף זיקה למקראין והמערער זוכה - אך אין באמור מעלה כדי ללמד על "נסיבה אחרת" כנדרש.

30. בהמשך, במהלך הדיון קמא לגבי הבקשה, הוסיף המערער וטען כי "נסיבה" נוספת המצדיקה פיצוי הינה העובדה שהעבירה נשוא כתב האישום בוצעה לאחריה במאי 2012 אך כתב האישום הוגש באפריל 2014, והכרעת הדין ניתנה רק בשנת 2017, כך שהמדובר בעניין דין ממשמעות. סבורני כי אף בכך אין כדי להוות נסיבה המצדיקה פיצוי. אמנם, עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה עד הגשת כתב האישום, והמדובר בפרק זמן ארוך ולא הכרחי, ואף ניהול התקין בבית המשפט קמא - עד קבלת פסק הדין המזוכה "המיוחל" מבחינת המערער, ארך פרק זמן ממשמעות, אשר במהלךו המערער היה תחת החשש שהוא יושרעד בדיון. אין להקל ראל שתקופה הממושכת שבמהלכה התנהל ההליך - אלא שאין מדובר בפרק זמן חריג עד כדי שנראה בכך "נסיבה אחרת" המצדיקה פיצוי במכלול הנسبות. יתרה מכך. המערער לא הגיע תצהיר ולא העיד או טען דבר באשר למשמעות של חלוף הזמן מבינתו, ולא הראה כי השiego מצדיק פסיקת פיצוי.

31. טרם סיום אתיחס עוד לטענות המערער לגבי "טיב" הזכוי, ולכך שלשליטהו יש לקבל את הבקשה גם לאור העובדה כי מדובר כאן ב"זכוי מלא" ולא ב"זכוי מחלוקת" ("מחמת הספק"). בין באיזו כוחם של הצדדים הוחלפו טענות לגבי מהותו של הזכוי במקרה זה, ונשמעו טיעונים לגבי שאלות כגון: האם הזכוי כאן "מלא" או "מחמת הספק", האם זכוי הנובע מי-קבלת הודהה של נאשם מחמת פגם בגבייתה עולה כדי "זכוי מלא", האם כדי לומר שיש זכוי מלא יש צורך בקיימה פוזיטיבית לגבי היעדר אשמה ועוד. שאלות אלו אינן מחיבות הכרעה לשיטתי, שכן אף אם הייתה מקבלת את עדמת ההגנה לגבי התשובות לשאלות או חלוקן - לא היה בכך כדי לשנות את מסקנותי לגבי דחיתת הערעור. ובמילים אחרות - אף אם אכן מדובר ב"זכוי מלא" - אין מקום לפסיקת פיצוי.

32. אפנה כאן שוב להלכה כפי שסוכמה **בעניין אברג'ל:**

"העליה השנייה, שעניננה "נסיבות אחירות המצדיקות זאת", מתייחסת למצב שבו נגרם עול לנאשם שזוכה, על אף שמלכתחילה היה יסוד להגשת כתוב האישום נגדו (ענין **מור**, פסקה 8). לא אחת נקבע כי עליה זו נוסחה מלכתחילה באופן רחב ועומם, וזאת על מנת להקנות לבית המשפט שיקול דעת שאינו תחום ברשימה סగורה של מקרים (ע"פ 7826/96 **ריש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא(1) 481, 496-497 (1997); ענין **כהן**, פסקה 13; ענין **מור**, שם).

עם זאת, נקבעו בפסקה קווים מנחים וקטגוריות כלליות בכל הנוגע להיקפה של עליה זו, אשר מתרешת על פני שלושה סוגים של עניינים: (1) נסיבות הנוגעות להליך המשפטי עצמו; (2) טיב זיכיון של הנאשם; (3) נסיבות אישיות של הנאשם שזוכה - כגון פגיעה בבריאותו, בשמו הטוב, במשפטו וכדומה (ע"פ 4492/01 **עשור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(3) 734 (2003); ענין **דבש**, עמוד 118; ענין **כהן**, שם). לצד קטגוריות אלו התפתחו בפסקה מבחני משנה, וביניהם: התנהלות המשפט והتبיעה (למשל, האם התנהלו באופן זדוני או רשלני); התנהגות הנאשם בחקירותו או במהלך משפט (למשל, האם הנאשם שיקר או שמר על זכות השתקה); סוג העבירה וחומרתה והעונש לו הנאשם צפוי אלמלא זוכה (ע"פ 1442/12 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 לפסק דין של השופט י' עמית (2013); ענין **מור**, פסקה 13).

עוד נפסק כי כאשר עסקין בנסיבות אישיות של הנאשם -

"בית משפט זה אף קבע כי בגדיר נסיבות אלו יש מקום לשקל גם קרייטריונים ושיקולים שישודם במידת החסד והרחמים ולא רק כאליה שיסודם במידת הדיין" (ע"פ 1767/94 **יוסף נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג(1), 505, פסק דין של השופט טירקל").

אלא שבמקרה הנוכחי, כפי שצוין מעלה - המערער לא הצביע על כל נסיבה מיוחדת, לא טען לפגיעה בבריאותו או בשמו הטוב, לא טען לנסיבות חריגות הנוגעות להליך - ולכן הוא לא הראה כי התקיימות "נסיבות אחירות" כנדרש.

טרם סיום - אפנה אף לכך כי ערכאת העורoor אינה נוטה להתערב בהחלטות דומות, וראו את ע"פ 15/2255 **אגבריה נ' מדינת ישראל** (22.03.2016), כאמור:

"כלל, שיקול הדעת לגבי הזכות לפיצוי והיקף הפיצוי לפי סעיף 8 מסור לערכאה הדיונית, והתערבותה של ערכאה העורoor בהחלטה בנושא זה תישא רק במקרים חריגים. הטעם לדבר הוא שהערכאה הדיונית מצויה לפני ולפנים בפרט הראיות ובעבודות המקירה, והוא זו שהתרשמה באופן בלתי אמצעי מעדים ומהמבקש, וכן מואפן ניהול המשפט והתנהלות הצדדים במהלך הדיון. لكن נפסק, כי ראוי לחתם משקל גם ל"תוחשת הבטן" של הערכאה הדיונית בשאלת אם יש הצדקה לפסקוק פיצוי לנאשם שזוכה או שכותב האישום בענינו בוטל (ענין **בוגנים**, בפסקה 4 לפסק דין שלו השופט עמית)".

סיכום -

34. אשר על כן - העורoor נדחה. אבקש מהמצוראות לשלוח העתק לצדים.

ניתן היום, א' סיון תשפ"א, 12 Mai 2021, בהעדר הצדדים.